

DÜŞ

Bu senin düş'ün

4

**EDEBİYAT, FİKİR VE
SANAT DERGİSİ**

HAZİRAN 2024

EMEÇİ GEÇENLER

Yılmazcan Akbaba, Ayşegül Çapar, Samet Mutlu, Özge Tekin, Mihriban Cesur, Aslı Kurukaya, Su Sesim Şahin, Cafer Baser, Fatma Yılmaz, Müjdat Barut, Meryem Güngör Doğrukartal, Hanife Şişman, Gonca Uslu, Mehmet Ali Durmuş, Fadime Kiremit, Roşin Çağlak, Gülcan Çalışkan, Hasan Tunç, Meki Ekin, Ayşe Ok, Büşra Güler, Zafer Ege Deveci.

BAŞ AĞRİSİ

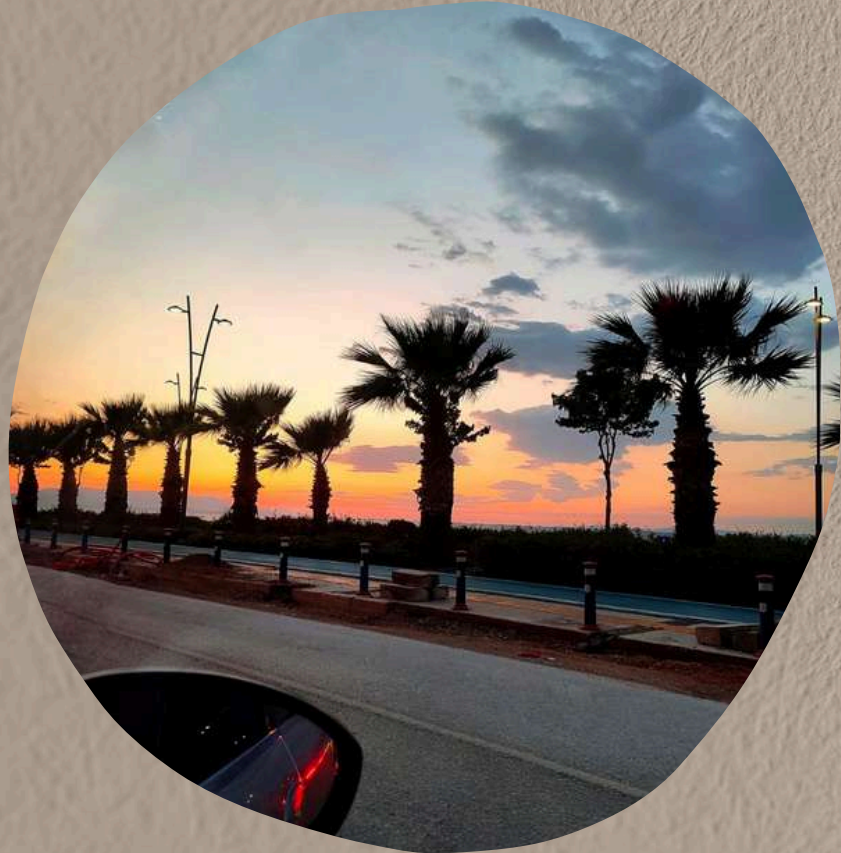
Sanırım öyle sağlam yazmış ki tanrı
Alnıma mutsuzluğu
Bilindik baş ağrılarından farklı şimdi
Alın yazgımın ağrısı

Çünkü ben ne zaman bir yaşamak tanımlasam
Sanki binlerce yalnızlığın laneti
Toplanıp dışarıda bırakıyor beni
Başıma yıkıyor hayat kısacık tanımlarımı
Binle çarparak

Samet
Mutlu

BELİRLİ BELİRSİZ

Bazen manzaraya değil de aynaya yansıyan siyahlığa saklarsın her şeyi. Herkes renklere dalıp giderken sen ise karanlıkta anımsarsın tüm heveslerini. Her şeyden daha zifiri belki de daha gökkuşağımsı...

Ayşegül
Çapan

TEK KİŞİLİK DEV KADRO

Çok izlenmiş bir filmin son sahnesi gibi hayat
Merak uyandırıyor fragmanı ama yönetmen bile izlemedi kesin
Başrol oyuncusu bile unutmuş ilk repliğini
Ve senarist yazmamış yine mutlu sonu
Makyöz kondurmuş yine tüm suratlara antidepresan gülümsemesi
Figüranların varlığı ağaçlar kadar gereksiz, oksijen kadar da gerekli
Işıklar yanıyor, sesçi hazır, geri sayım başlıyor
3,2,1 kayıt... (Alo 112)

Yılmazcan
Akbaba

Şiir

Kalbim öyle bir hal aldı ki
Tarifini edemediğim canımın yandığı bir hal işte
Oysaki başlarken böyle başlamadı
Sonunu getiremedim gayri
Gözün aydın kalbimde yoksun
Aklımda yoksun
İçimde yara olup kaldın

Özge Tekin

HAYAL DÜNYASI

”İnsan, âlemde hayâl ettiği müddetçe yaşar.”
diyor usta kalem Tanpınar. Bu dünyayı çekilir kılan
yegane unsurların başında gelir hayal kurmak. İnsanı
dinginleştiren, ruhunu alıp bambaşka diyarlara seyahate
götüren bir simgedir. İş yoğunluğundan, insan
ilişkilerindeki çıkmazlardan, duygusal gelgitlerimizden
sıyrılmamıza olanak sağlar. Yeni bir ben inşa etmemizde
büyük payeye sahiptir. Bilişsel düşünme yetisiyle yenilikçi
fikirler geliştiririz hayaller sayesinde. Yaşamımızda varlık
bulmasını dilediklerimizi düşlemekten daha ne güzel ne
olabilir ki zaten? Bir terapidir, psikolojik iyileşmemizde
devadır bize. Motivasyonumuzu dinç tutar.
Hayallerimizle geleceğimizi planlamış ve şekillendirmiş
oluruz. Buna göre de kendimize gerçekleştirme rotasyonu
çizeriz.

Hayat bir çiçek bahçesi ise hayallerimiz de içindeki bin bir türdeki çiçektir. Hayallerin dibini iyi tarhlamak elzemdir. Bunun hayattaki yansımasıdır gayret ile ölçülebilir. Zira hayalleri realiteye aktarmak adına çabalamıyorsak neden olmuyor diye hayıflanmak boşunadır. İlk adımı atma cesaretini hissederek eğer her şey bambaşka bir silüete dönüşür inceden inceye. Hayaller en güzel birikimdir insanogluna.

"Hiç kimse hayal kurmak için yaşlı değildir. Hem hayaller yaşlanmaz ki... "

Hayal kurmanın yaşı, yeri ve de zamanı yoktur. Her yaştan her minvalden insanın benliğine sunulmuş bir avantajdır hayal dünyası. Bazen yazarak bazen çizerek bazen de bir beste ile getirilir hayaller. Hayat heybesinden insanın payına düşen olgulardır. Yarınımıza, yanımıza kar kalandır. Bizi biz yapandır.

İnsan bir seyyah hayaller de keşfedilecek eşsiz güzellikte diyarlardır bence. Bir maceraya atılmak yüreğindeki korun gücüne bakar.Harekete geçmek veyahut geçmemek ya en büyük iyi ki ya da en acı keşke olarak ukdedir beşere. Bir de hayal kurulurken ayakların yere basması önemlidir. Zira Polyannacılık durumunu sürdürmek en çok kişinin kendisine zarar verir. Sağlam zeminde makul şekilde gerçekleşecek olanını düşlemek insanın psikolojik dinamiği açısından da önem arz eder. Yoksa sonu hüsrana çıkan hayal kırıklığı kabarık bir dosya gibi zihin masamızdaki yerini korur bir ömür.Hayalleri taze ve canlı tutmak da ayrı bir meseledir. Nasıl ki solan çiçek üzücü bir ahval yaratıyorsa bizi karanlık zindanlara sürükleyen hayaller de öyledir. Fark etmeden girdabına ram eyler. Ruhumuz bir kaosun orta yerinde buluverir kendini. Sonrası ise sadece nisan... Hayaller gökyüzünün ziyneti yıldızlar misali parlar hayatımızda.

Dirayet ile anbean gerçeğe dönüşmesine şahit olmak muazzam bir duygudur. Gazi Mustafa Kemal'in bağımsız vatan ülküsü, Fatih Sultan Mehmet'in gönlünün incisi İstanbul fethi, Mimar Sinan'ın harikulade mimari eserleri önce kudretli bir hayal gücü sonrasında muntazam bir gerçekleştirme gayretine ve inancına dayanır. Tarihimizde, kültürümüzde böylesine muazzam örnekler varken pes etmeden bu hayal dünyasına bilet kestirip yolculuğa kendini ikna edecek gücü asil ruhunda bulabilir her Türk genci.

*Mihriban
Cesur*

Anın vahim saltanatında solgun bir prensesim ah! Tacım rüyaların mistik coşkularında bir teferruat. Aslında varlıkla yokluğun terazisinde paha biçilemez bir sanatın mütercimiyim. Bana soluksuz bak, sonra gözlerini kapat. Hayal et, sınırlarını bilmek isterim. Ey limiti olmayan boranların en sakini! Duygudurum labirentlerinde körebe klasikleri. Kaç oyundan rol çaldım? Yüzüm hangi renklere gardiyan? Mimiklerim nasıl da cesur ve cazibeli? Öyleyse bu ürkek kuş nereye hicret ediyor? İstikbal kaç kırık kanadın rüzgârına denk? Sonra... sonrası yok. Yılları kazıdım aynaların arbedelerine. Kirpiklerimde alıngan kelebekler, saçlarımın gözyaşlarına düşen tacım.. Neye yarar ünvanlar? Şimdi hepsini unutun, hepsi ve hiçbiri aynalara yaftaladığım mistik suâllerdi. "Zaman hayallerin çok ötesinde bir cevahir." Vakitleri duyumsa, realite tam orada ,tam o andayım efendimiz..

Aslı
Kurukaya

BİR AÇIK MEKTUP DAHA

Yaşanmamış bir tatminin hazzı var her hücremde
Oysa
Canım yanıyor Tanrım,
İhtimalleri düşündükçe
Ve diğerlerini yaşadıkça...
Sonra bir kadeh daha günaha sarılıyorum affına
Ve de şefkatine sığınıp
Cesur, bir o kadar da korkak bir çocuğum.
Bir şeylere fazlaca güvenen,
Sebebine ya da yaratana
Bu gece
Uyanmak istemem.
Bu düş çok fevkalade.
Bu düş çok gerçek.

Su Sesim Şahin

SIZIM

güya biz
ne de güzel yalnızlaştık
ıpıssız
gece içine çeke çeke
kara deliklere dalıp
şehir sesleriyle ıssızlaştık
rüzgar dolu deniz kabuklarından
yüreğimize yaklaşık
laf dengi sözleri
boş yere
sarf ettik inadına

bir rüya
çekiyor içine içine
grevlik bir uykunun başında
döngüsel sızı
alabildiğine nazlımtırak
çarpa çarpa düşünce tellakları
yüzdü derinden
bendimden kalın yüklüğü
kahır torbaları taşır
göz tepelerinde birkinti
bir fiskıyelik yaştayım
dudak şarkıları kesmiyor
yok yere
gark ettik inadına

Cafer Basen

İYİLEŞMEK

İyileşmek nasıl bir şey? Acı çekmek kadar zor mu? Bir insan nasıl iyileşir? Son zamanlarda acı çekmek üzerine epey düşündüm. Fakat bu yazıyı yazarken iyileşmek üzerine pek düşünmediğimi fark ettim pek çoğumuz gibi. Hadi hep beraber iyileşmek üzerine biraz kafa yoralım. Belki de acı çekmeyi düşünmek kadar iyileşmeyi düşünmenin de zamanı geldiğinin işaretidir bu yazı hepimiz için.

İyileşmek için öncelikle acı çekmek gerekir bence. Acı çekmeyi bilen insan için iyileşmenin de zamanı gelecektir çünkü. Nietzsche unutmak iyileştirir der. Ama terapistim bunun tam tersini öğretti bana. İyileşmek için önce hatırlamak, o acıyı yaşamak gerekir.

Bu yazıyı yazmadan önce acı çekmek ve iyileşmek üzerine biraz okuma yapmak istedim. Acı çekmenin ne olduğuyla ilgili yazılmış pek çok şeye rastladım. Ama iyileşmenin ne olduğuyla ilgili çok az şey okudum. Bunun sebebini de düşündüm bir süre. Acı, üzüntü, bunlar evrensel duygular. Ama iyileşme süreci yeryüzündeki insan sayısı kadar çeşitli olabilir. İyileşmeyi anlatan çok az şey olmasına rağmen, acıyla ilgili söylenmiş binlerce sözün, yazılmış yüzlerce kitabın olmasının sebebi de budur belki.

Ben de bu yüzden iyileşmenin ne demek olduğunu kendi iyileşme sürecimle anlatmaya çalışacağım. Duygulara yer verilmeyen, duyguların ne olduğu ve nasıl yaşandığıyla ilgili hiç konuşulmayan, hatta genel anlamda pek konuşulmayan bir evde büyürken kendimi yıllarca duygusuz biri olarak adlandırdım. Bu şekilde büyüyen pek çok insan gibi benim için de duygular anlamsız ve gereksizdi. Mantık insanıydım ben. Mantığıyla her şeyin üstesinden gelebilir, her zorluğu atlatabilir, kolayca iyileşebilirdim. Öyle de yaptım. Karşılaştığım bütün zorlukların üstesinden mantığımı kullanarak geldim. Her şeyi olması gerektiği gibi yaptım, önümdeki en mantıklı seçenekleri belirleyip onları seçtim. Hayat çok güzeldi benim için. Acı çekmeme bile gerek kalmıyordu. Dolayısıyla iyileşmeme de. Duygularımı yok sayarak ve mantığımı kullanarak üstesinden gelemediğim neredeyse hiçbir şey olmamıştı (!) Ta ki o güne kadar... Pandemi olmuştu. Kendime ve sevdiklerime bir şey olmaması için gerekli önlemleri mantık çerçevesinde almaya çalışırken hayatımın en kötü haberini aldım. Babam korona olmuştu ve entübeydi. Yapılacak pek bir şey kalmamıştı ve zaten kısa bir süre sonra ailecek ölüm haberini aldık. Her zaman yaptığım gibi ilk yaptığım şey ölümü zihnimde mantıksallaştırıp birinin ölümü sonrası yapılması gereken şeyleri araştırıp onları yapmak ve bu şekilde durumun üstesinden gelmeye çalışmaktı. Ama bu sefer bir şeyler ters gidiyordu. Eskisi gibi duygularımı bastıramıyor, ne yaşadığıma anlam veremiyor ve mantık çerçevesine de oturtamıyordum.

Bu şekilde anlamsızlık, belirsizlik ve çaresizlikler içinde kalarak aslında iyileşmemin başlangıcı olan acı çekme evresinde mantığıma meydan okurcasına uzunca bir zaman geçirdim. Ne acı çekmenin ne de iyileşmenin nasıl bir şey olduğundan habersiz; yıllarca kaçtığım duygularımı bastıramayarak, anlamlandıramayarak ve ifade edemeyerek sadece acı çektim bu süreçte, çaresizce. Ama neyseki bir psikoloji öğrencisi olarak bu konuda bilinçlenmişim ve bir terapistle görüşmeye karar verdim. Yaklaşık bir yıldır hem acılarımla hem de sevinçlerimle yüzleşmeye devam ediyorum terapi sürecimde. Geriye dönüp baktığımda görüyorum ki, benim iyileşme sürecim böyle başlamış. Şimdi geldiğim noktada acı çekmeyi de iyileşmeyi de yavaş yavaş da olsa deneyimliyorum. İyileşmenin, iyileşme sürecinin her bireyin kendine has olduğunu biliyorum. Ama herkes için ortak olduğunu düşündüğüm bir şey var, acı çekmenin iyileşmenin temel taşı olduğu. Sonrası inişlerle, çıkışlarla, belki isyanlarla, bazen rahatlamayla, anlamlandırmayla, paylaşmakla, duygusal yüklerini fark etmekle ve onları hafifletmekle geçiyor. Ben bu süreçte bunların hepsini sonuna kadar yaşadım ve halen iyileşmeye devam ediyorum. Bence zaten iyileşmeye başlayan biri için bu bir yaşam tarzı haline geliyor bir süre sonra. Evet ben iyileşmeyi yaşam tarzı haline getiren biriyim. Şimdiden sonra da bir klinik psikolog adayı olarak insanların iyileşme süreçlerine eşlik edeceğim günleri heyecanla ve umutla bekliyorum...

Fatma Yılmaz

DÜŞ KAPANI

Düş kapanı etrafında
Hayat çemberinin içinde,
Bir kuşun yalnız ağlayışıydı
Süzgeçten geçen.

Farklı iklimler,
Aynı mevsimin içinde
harlanırken.
Kor olmak,
Boşa geçen zamandan uzun,
Ayaktaymış gibi yaşıyorum işte.

Müjdat Barut

izci

Benim izgim dz
Bir başladım mı izmeye
Bitiriyorum bařından sonuna
Ama yle kt iziyorsunuz ki siz
Kaleminiz bile yok
O yzden olmuyor hi
Baksanıza birlikte hi resmimiz yok

Samet Mutlu

YANGIN TESELLİSİ*

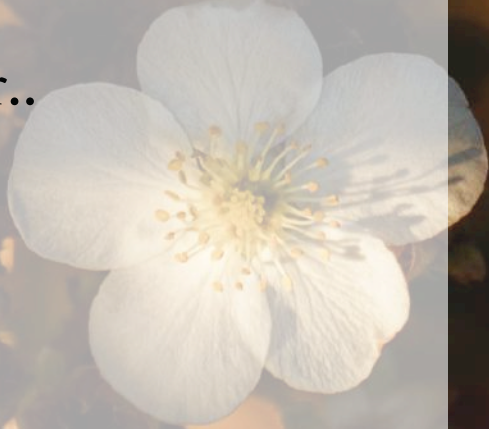
Bir yangın çıkar
Şehrin ortasında,
Dumanlar ve alevler yükselir..

Bir yangın çıkar
Kalbimin tam ortasında
Dumanlar ve alevler yükselir..

Bir kargaşa ki sokaklarda
İnsanlar, çığlık çığlığa.

Bir kargaşa ki ruhumda
Düşünceler çığlık çığlığa..

Yangını söndürmeye gelir komşular
Sular serpilir,
Alevler azalır,
Duman yalnızlaşır..

Yangını söndürmeye gelir
İçindeki çocuk.
Denize yaklaşır
Kova kova su serper içine
Alevler azalır,
Duman yalnızlaşır..

Bir yerde okumuştum,
Bütün yorgunluğunu bir deniz
kıyısında
Halledecekti şair
Sonra kalkıp gidecekti..

İşte ne vakit gitsem bir deniz kıyısına
Sular dalgalarıyla dökülür ruhuma..
O zaman anlarım
Şairin içindeki
Yangın tesellisini..

*Düş Dergisi Edebiyat
Yarışması'nda ikincilik kazandı

Meryem Güngör
Doğrukartal

BUZ*

Buz kalıplarından elbise giymişim.
Üşütüyorum kalbimi.
Camı kırık gözlük takıyorum.
Hiçbir şiir yaralayamaz beni.

Ayaküstü bıraktım akşamları.

Yazmayı ta gecedem.

Cennete gidemeyeceğim sanırım tanrım.

Sokak kedilerini besle nolur benim yerime.

*Düş Dergisi Edebiyat
Yarışması'nda birincilik kazandı

Hanife Şişman

SEYYAL

Ruhumuzun derinliklerinde seyyal bir şekilde vâr olup kendimizi gerçekleştirmeye başladığımız o an...

Hepimiz geri dönülemeyen zamanın yolcularıyız. Evrenin zıtlıklarla oluşturduğu döngünün içerisinde iyisiyle, kötüsüyle yaşayıp olgunlaşıyoruz. " Kalp" yaşanan, anlatılamayan duyguların görülmeyen lisanıdır.

Affedilemeyen özür parçaları ile doludur kalbimiz. Her seçim her adım attığımız adım binbir türlü risklerle doludur hayat.

Gözlerimizin buğusunda saklıdır duygularımız, hissiyatlarımız ve boğazımızda düğümlenen cümlelerimiz...

Sessizce, çaresizce savaştığımız duyguların, düşüncelerin içinde kaybolup teslim oluruz. Bazı anlar vardır ki hayatın zehri içinde panzehirdir.

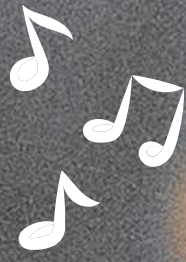
Zamansızca gelen anların içinde ihtirasla ve heyecanla kayboluruz. Cümlelere dökemediğimiz hislerimizle tarumarlaşırız hayatta. Bazı şeyler bazı şeylere neden olurken, bazı şeyleri beraberinde getirir. Duygular mantığa, mantıklar ise duyguya her zaman âşıktır. Herkes kendi dünyasında bilinmeyen bir sırdır. Korkularımızı özgür bıraktığımızda farketmeksizin nefes alırız. Belkide bazı şeyler yarım kalmalı hayata devam edebilmek için. Girdabın içinde esrarengizleşiriz... Kendimizi kendimizde bulduğumuz anda meyralanırız. İdeallerimizle bütünleştiğimizde tutkularımıza ihtirasla devam ederiz. Yaşamımızla vâr olmaktır hayat. İnkisar olmuş bir hayatın içinde vazgeçmekte bir başarıdır belkide. Meyusa düşen düşüncelerimiz ruhsuzlaşır hayatta. Her insanın yaşam çiçeğidir umuttur. Tamamlanmayan yarım kalmış her şey bizi belkilerle doldurur. Hayat zıtlıkların içinde yaşanan olgudur...

Gonca Uslu

Neden bulaşmadı üstümüze
Haturası olan bir vişne lekesi

Samet Mutlu

ŞARKI ÖNERİSİ

Sanatçı/Grup:Ed Sheeran
Şarkı:Perfect

Şarkının, sanki yaşanması gereken şeyler yaşanmamış ve yarım kalmış gibi bir hissi var insan üzerinde. Hayallere dalıp gidiyorsunuz dinlerken. Çok güzel ve sakin bir şarkı. Ama şunu da soruyor insan: Madem olmayacaktı neden olacak gibi oldu? Keyifli dinlemeler...

Şarkıyı dinlemek için kodu okutunuz.

ALTI*

Altısında sabahın güneş doğmuşken
Tekrar bütün şehri izledim balkondan
Kaçınıcı gün bilmiyorum geride kalan
Derler ki sayılı gün çabuk geçer

Gözlerimden biri kapanırken
Dudaklarım kurumuş dün gece
Tek tek sıraladım sekiz hece
Kurallara biraz olsun dikkat etmeden

Kediler sokakta
Güvercin balkonda
Yılanlar koynumda
Biraz olsun otokontrolüm olsun

Şehirde yaşamak zor
Her gün yeni tantana
Kusura bakma dedim babama
Olan biteni hayra yor

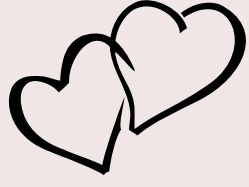
Aklımdan bir kuş geçiyor
Kara kanatlarını çırpmakta
İçime dertleri doldurmakta
Evin dibinden bir araç geçiyor

Gözlerim kapanıyor
Uyumak gereklidir

*Düş Dergisi Edebiyat
Yarışması'nda üçüncülük kazandı

Mehmet Ali Durmuş

AŞK

Neye benzetebilirim ki
Cennetle cehennem gibi işte
Yaşarken ölmek
Veya unutmak gibi ölümü
Biraz da hayat kurtarmak gibi aşk

Samet Mutlu

KASIRCALARIN AMBIYANSI

Aklıma lâhit olamazdı serçeler,
Elveda gözlü güvercinlerin sabrıyım..
Martıların kanadında francala kırıntısı,
Garibanın adalet tartısıyım.
Bilmem asaleti ,
Devrimlerin teferruattıyım..
Okuyamaz beni cuntalar,
Anlayamaz ve anlatamaz figânlar..
Susmaların tezatühatıyım..
Aslında kıpırdamaz dudaklarım.
Taşların azmidir parmaklarım..
Körler Ülkesi'nde şaşılmanın sultanıyım..
Ütopyalar' da keskin kılıç,
Devler Ülkesinin atasıyım..
Şeceremin tahtında uslanmaz bir yaralıyım..

Aslı Kurukaya

Hiçkimse bilmez edalarımı..
Bir sen bilirsin beni ..
Ey kirpikleri alaca,
Vakur ve gururlu turna,
Semaların hürmetinde
Rüzgârının devasıyım..
Mertebemin sınırı yok,
Kasırgaların ambiyansıyım..
Dert benim sualımdır..
Deva ise canhîraş bir sarılma..
Omuzlarım titrerken gerdanında,
Nasıl da cüretkar ve havalıyım..
Ahugüzar manevralarda hançerlerin tuzağında,
Pusularda şehit düşmüş,
Kırık bir sandığıım..
Nerde saklarsan oradayım..

Aslı Kurukaya

KALBİMİN SİCİNACI

Bir hayal kuruyorum kendime
Oluşturmanın da yaşayanın da ben olduğum gibi
Öyle bir yerdeyim ki
Güvenli ve sakin bir yer oluşturulmuş vaziyette

Başlangıcı benimle başlayan ve
Sonu ise gözlerin ulaşip göremediği bir yer;
Belki bir deniz kenarı
Belki bir manzara karşısı
Belki de birinin yanı.

Ruhumun dinlendiğini hissediyorken o anlarda
Bir yandan da dinliyorum kendimi var olanlar ile
Bedenimi, duygularımı ve düşüncelerimi

Neler neler söylüyorlar bana o haldeyken
Üzülme ve sevinme aynı anda yaşıyorken de
O anların hem şahidi hem de tanığı olarak kalıyorum öylece.

Hiç bitmemesini istediğim anılar oluşuyor buralarda
Bir fotoğraf makinesi ile bu a'nı çekmek
Ve kendime saklamak geliyor içimden sebepsizce

Sadece benim görebildiğim ve hissettiğim tekrarlar
Zaman zaman da bakmak istediğim ve isteyeceğim
Yılların eskitemediği bir şey olarak kalsın isterken
O duyguyu tekrar duyumsadığım anılar bütünü oluşuyor halihazırda.

Fadime Kiremit

YARINLARA BAKARKEN

Karanlık odanın çatlak duvarlarından sızan ışık. Sayfalarca kelime yığınınından altı çizilecek satır bulmak. Kaldırımlar arasında açan çiçekler, kurak memlekette yağan yağmur, aç köpeğin bulduğu kemik, gecedен sonraki gündüz, bu günden sonraki yarın... Hepsi yaşamak için gerekçe verir, işte buna da "umut" denir.

Düşünülebilir mi ayağı olmadan dik duran bir masa? Çiçeksiz vazo, kolonsuz ev, beyaz gökkuşağı. Düşünülebilir mi mavi olmadan dünya? Düşünülemez de umut olmadan insan. Günlüğe yazı yazan en çaresiz çocuğun bile umudu vardır, yarın görüşürüz derken o kağıt parçasına. Nefes almaktır bir nevi. Umut yaşamdan bir kesit değil yaşama tutumun kendisidir.

Saatlerce masanın başında bekleyen şair ya da yazar umut olmadan başlar mı o sanata? Çocuğu olan baba umuda tutunmadan bakabilir mi evlatlarına?

İlk bahara inanmazsa sonbaharda döker mi ağaçlar yere yaprak?

Pencere başında beklenen sevdalılar, giderken arkalarından dökülen sular , ilmek ilmek işlenilen o çeyizler... Yarının olacak düşüncesi değil mi? Değil mi umut yarım kalmış duyguların devamı? Yaşayabilir mi bir canlı o duygunun tarifsiz gücü olmayınca.

Grinin her tonunda beyazın da payı var. Her güzel şeyin ardından yıkılmamış bir umut var. Kardeşlerime haber edin daha yaşanılacak günlerimiz var. Ben de bu umut oldukça.

"Beton duvarlar arasında bir çiçek açtı."

~Erdem Beyazıt

Rosin Çağlak

BEYHUDE BİR ÇABA

Atamıyorum içimdeki kimsesizliği
İnsanlarla dolu dipsiz yalnızlığı
Susturamıyorum
Uçsuz bucaksız sessiz çılgınlıkları
Yayılabildiğine yayılıyor gecelere
Dökülüyor kağıt üstü dizelere
Silen de olmuyor göz yaşlarımı gören de....
Helal etmiyorum hakkımı...
Bana umut borcu olan kimseye...

Yarınımı çalan şu toy gençliğe ....

(Müşteki) Cahit Sıtkı'nın sitem ettiği, yıllar yılı dost bildiği
aynalara...(35 yaş şiiri)

Ahmet Haşim misali; ömrün bitmek bilmeyen meşakatlerden
örülü merdiven basamaklarına...

Ve Nazım gibi canına tak ediyor "zaman" Vaktin 'Kıvılcım'
olduğunu öğrendiğinde yanmış oluyorsun çoktan...

Gülcan Çalışkan

GİTMEK

Gitmek
Ses ve sedasız
Ardında sağır edici
Gürültüyü bırakarak
Gitmek...
Umutları kırmak
Sabrı tüketmek
Gitmek..
Belki de
Güçlendirmek

Hasan Tunç

SON TUFAN ÇIĞLIĞI

Dağlardan denizlere kızılıcık bulutları.
Yağması muhtemel yağmurlar...
Uyan...!
Damımız akacak,
Kıpkırmızı sellerde boğulacağız.

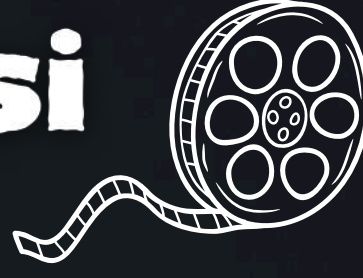
Uyan...!
Bahar getirsin gözlerin.
Elini arşa uzat,
Mikail görsün...
Durdursun bu felâketi.

Son tufan ığlığında ruhum.
Nuh'tan sonra tek gemim,
Yüređin olsun...

Meki Ekin

FİLM ÖNERİSİ

İNİLİK VE KÖTÜLÜK OKULU

Baştan sona nefes kesen bir bilim kurgu! İnanılmaz bir hayal gücü ve fantastik bir dünya... Mutlaka izlemeniz gereken ve izledikçe büyüleneceğiniz bir film. Keyifli seyirler.

MUVAZENE*

Birleřtir ruhunu
Yol ayırımında bariyer olacak.
Kendinle çođal,
Putrel olmaz ise mukavemeti olmaz,
Statiiđini iyi hesapla.
Balkonu salona eklersen
Gelecek tuğlanın ağırlığını
Hoř gorsün temelin.
Sen toprak deđilsin
Sondaj yapamazsın.
"Dur bakayım 'kil'lenmiř mi?"
Sana huzur veren su
Kagir yapının moralini bozar.
Ađaca can verirken, tahtayı çürütür.
Bazen denklemi yoktur;
Neyi, ne zaman,
Nasıl hissedip yaşayacağının.
Kalıp sabun deđilsin zamanla bitmezsin.
Bir an da gideceksin, 'ansızın'ları önemse.
řimřeđi örnek al kendine
Hemen fotoğrafını çekemezsin.

*Kısaltılmıştır

Ayşe Ok

İSTANİMAKA

Önce biraz durdu
İlmek ilmek ördüğü şu hayat
Onu ne kadar ısıttı
Durmadı, kendi kendini ısıttı acıyla
Yavaş yavaş yandı...
Su vücudunda gezindi , saçlarını aldı
Dudaklardan geçti
Aklının köşesinde kalanlar
Sulandılar
Su onları alıp götürmedi
Sadece hayat buldular
Büyüdüler yavaşça , çığ gibi üzerine ...

Büşra Güler

ÖZLEMEN

Özlemek bir şiir defterinin kapağında tablo gibidir. Kelimelerin içinde bir hazinedir. Bazen gözlerden yaş bazen yüzlerde tebessümdür. Yürürken yollarda ayağına takılan taşı bir yere ilerletene kadar tekmelemek mesela. Sokaklarda yakar top oynamak mesela. Mesela kar yağınca birlikte yapılan kardan adamlar. Mesela deyip örnekler saydırmaktı özlemek. Uzaktayken memleketini, yanında olsa bile sevdiklerini, küçüklüğünü, yarın olacak bugününü...

Tozlu raflarda dokunulmamış kitabın içindeki meseleler özlemden pay almış mıydı? Sahi hikayeler, masallar, şiirler, romanlar... Özlemek kelimesine sığar mıydı? Dünyanın ezberinden kopmak için yazılan onca yazılar. O kurmaca Dünyanın içinde özlemek var mıydı? Özlemeseydi güzel günleri insan neden kapılır ki yalandan yazılara?

Ne çok maziyi arar oldu insan. Annesinin dizini de sallanmayı, kardeşiyle misket yuvarlamayı, en çok da çocuk olmayı.

Çocukken ağlamak bir kararı gülerken insanları değiştirdi. Klasikleşen hayat maratonunda tek sığınağı bir mazi olmuş bir de maziye ortak olan olmuş.

Oturunca bir masaya bakar durur elindeki çaya. Oysa çaydan uzak o hatıralara. Sıkıştırır bir şair mısralarına bir kelime ile birden çok anlam. Bir piyanistin notalarında, bir ressamın odak noktasında, bir evin terasında, özlemek canımdan bir parça.

Zarifoğlu'nun da dediği gibi:

İnsana imtihan için özlemek yeter!

Bir şehri, bir sesi, bir nefesi.

Ki ne kadar dalsa ruhum yeniden döner geriye.

N. Fazıl

Rosin Çağlak

OLABİLİR

Geçen yazın sıcak bir günü,
Güneş indikçe beliriyor şehri tutamama korkusu.
Ancak bu kadar bahtiyar olabilirdi,
Acı ve sinirli bir uykusu.

Yaşamak ve eğlenmek ihtiyacında bir ümitsiz genç.
Suyun içinde de cehennemdeki gibi yanabilirdi.
Ve karanlık şeklinde de gütümseyebilirdi.
Ancak bir yalanla yakamızı kurtaracağımız.

Zafer Ege Deveci

